

lægge Udcastet, har vedkjendt sig, at det er en billig Fordring til enhver Anklagebeslutning, at Forbrydelsens Art nævnes. Man kan ganske vist betegne den Forbrydelse, hvorom der bliver Spørgsmaal, paa forskjellig Maade, idet man kan nævne dens Art, det Begreb af Forbrydelse, hvorom der kan blive Spørgsmaal; men man kan ogsaa gaae frem paa en anden Maade, idet man bestemte paapeger det individuelle Factum, som man anseer for at være forbryderisk, og ved at nævne dette tillige angiver, hvori det Forbryderiske bestaaer. Naar man siger, at en Person sættes under Tiltale for at have tilegnet sig en anden Mands Gods, behøver man ikke at nævne Ordet „Thveri“; thi Enhver veed, at den Forbrydelse, hvorom der er Tale, er Thveri; men paa en eller anden Maade maa Forbrydelsen betegnes enten ved at nævne dens Art eller det forbryderiske Factum. Ganste i Almindelighed at sige: Den eller Den skal tiltales, overladende iøvrigt til Domstolene at undersøge, om han har gjort sig skyldig, og da i hvad, vilde være aldeles forkasteligt og udsætte den personlige Frihed for mange Molestationer. Om det Tilfælde, hvorom her er Tale, ønsker jeg af Grunde, som jeg tidligere har paapeget, ikke videre at udtale mig; men det vilde være let at paapege, at naar Actionsordren i sin Tid blev udfærdiget paa samme Maade, hvorpaa den Skrivelse, hvori Justitsministeren har henvendt sig til Thingets Formand, er udfærdiget, vilde der kunne aabne sig et stort Spillerum for Domstolene i deres Undersøgelse af, for hvilken Forbrydelse Justitsministeren egentlig har meent, at Bedkommende burde drages til Ansvar. Der kunde spørges, om han skal sættes under Tiltale for en Presseforseelse, hvad man nærmest maatte antage, naar der i Ministerens Skrivelse henvises til bestemte Artikler i „Dagbladet“; men man kunde muligen ogsaa spørge, om det ikke var Meningen at sætte ham under Tiltale for noget Andet, og for det Tilfælde, at det er en Presseforseelse, hvorom der er Spørgsmaal, beder jeg, at man vil see Presseloven af 3die Januar 1851 igjennem. I denne er der 4 forskjellige Paragrapher, som handle om de saakaldte reelle Presseforseelser, nemlig §§ 5, 6, 7 og 8; men af disse vil der

her vanskeligt kunne blive Spørgsmaal om § 8, der handler om Forseelser imod Religion og Sædelighed. Hvad derimod §§ 5, 6 og 7 angaaer, seer jeg ikke rettere, end at man kunde tænke sig Muligheden af, at der kunde være Tvivl tilstede. Een Ting beder jeg fastholdt, og det er, at Det er, hvad man paa Grund af de særlige Omstændigheder vil gjøre i dette Tilfælde, og noget Andet er det, hvad man i og for sig maa ansee for at være rigtigt. Anseer man det for rigtigt, at Forbrydelsen, hvorfor Bedkommende sigtes, bliver angiven, maa man ogsaa være opmærksom paa, nu da en saadan Sag første Gang foreligger, og da der altsaa let vil kunne blive stabt et Præcedens for Fremtiden, ikke at afgjøre den saaledes, at man derved næsten gjør det umuligt ved fremtidige lignende Veiligheder at gjøre det rigtige Princip gjældende. — Forsaavidt det ærede Medlem udtalte sig om, at det var temmeligt ligegyldigt, om Thinget nu gav sit Samtykke eller ikke, har allerede Thingets ærede Formand gjort opmærksom paa, at den Forudsætning, hvorfra det ærede Medlem gik ud, nemlig at Rigsdagen ikke skulde kunne siges at være samlet, naar dens Møder bleve udsatte til 9de Januar, maa ansees at være tvivlsom. Ligesom den ærede Formand, finder jeg det hverken nødvendigt eller rigtigt at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af dette Spørgsmaal, men jeg er med ham tilbøjelig til at ansee Rigtigheden af det ærede Medlems Mening i denne Henseende for høist tvivlsom. Dog, selv om saa var, at Sagen ikke havde nogen practisk Betydning, anseer jeg det for urigtigt at stemple det som ligegyldigt, om Thinget, før det udsætter sine Møder, faaer Veilighed til at udtale sig om den eller ikke. Det vilde neppe være ønskeligt eller heldigt, om Sagen ikke blev afgjort her, thi naar Justitsministeren, efterat Møderne vare udsatte, greb til Udførelsen af sin Beslutning, forsaavidt han meente at kunne gjøre det, vilde det let faae Udseende af, at Regeringen, uden at afvente Afgjørelsen paa et Spørgsmaal, som det selv har forelagt, benytter sig af mellemkommende Omstændigheder til at faae sit Forsæt udført. Jeg vil iøvrigt udtale som min Formening, at Regeringen under saadanne Omstændigheder vilde have taget i Betænkning at anlægge Sag